

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Mostecky_Jaroslav-Jednu_modrou_za_tri_lisky.pdb

PDB Name: Mostecký - Jednu modrou za tři
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.3.2007
Modification Date: 12.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Mostecký - Jednu modrou za tři lišky
(ikarie 1997/05)

Vichřice skučela jako malomocná ženská na hranici. Zmítala se mezi nebem a zemí v křečích, předcházejících smrti, svíjela se v extázi umírání a rodila se v něco nového, mocnějšího a zavilejšího... Nad mořem zaburácel orkán. Ledové krystalky se divoce hnaly nad mírně se pohupující krajinou foliové Kry, řítily se jako příbojová vlna vpřed, a jen v místech, kde na ni zespodu utočily ostré prsty ledových ker a dokázaly ji protrhnout, klesaly dolů a tvořily hluboké návěje sněhu.

Bílá noc se zmocnila světa. Nebylo vidět na krok.

Sáně sebou trhly a poslušně změnilly směr podle psí smečky, s každým poryvem vichřice se ztrácející v sněhových vírech. Muž běžící za saněmi na sněžnicích si ani nevšiml, že se mu vodící lano vysmeklo ze zmrzlých palčáků a spřežení zmizelo kdesi napravo. Srážel si ledové zmrázky z obočí a vousů, chvílemi zavíral oči a dral se proti bouři už jen mechanicky, bez vůle a ponětí, kam vlastně jde. Prodíral se vichřicí ještě několik kroků a pak poznal to, co jemu smysly zvírat dávno před ním. Před ním byla voda.

Okraj fólie se pod ním prohnul, probořil a klesl pod hladinu moře. Muž rozhodil rukama, na okamžik zavrával a padl na záda. Jeho oděv bleskově nasákl vodou, ztěžkl a muž sklouzl až po pás do vzpouzejících se vln. Plášť ze sobích kůží najednou připomínal olověnou vestu a začal jej stahovat dolů.

Ze všech stran do něj vrážely kusy ledové tříště, oslepovala jej mlha, okamžitě mrznoucí na vlasech a vousech... Blížil se konec.

Měl štěstí. V první chvíli jej ledová voda spíš probírala k životu. Nevzdával se. Plácal rukama po roztřepeném okraji a snažil se něčeho zachytit.

Marně. Fóliová kra byla na kraji příliš tenká a krabatila se při každém pokusu vyšplhat se na ni. Jako by se chtěla vysmívat.

Z chaosu větru a ledu se ozval štěkot. Psi se vrátili.

Muž se na okamžik pustil, nechal ze sebe sklouznout sobí plášť, současně si stáhl jednu rukavici a někde u opasku nahmatal nůž. Jediným tempem se opět dostal zpátky, zasekl ostří co nejdál a přitáhl se. Olejnatá, na omak gumovitá hmota vydržela jen na okamžik. Štěrba po ostří nože se rozšířila na obě strany a velký púlmesíc fólie se odlomil od mateřské Kry.

Muž se překulil na oddělenou část, přeplazil se přes ni a opět zabodl ostří jak nejdál dosáhl.

Tady už byla byla fólie silnější.

Prsty mrzly a ztrácely cit. Ve stehnech se ozývaly křeče. Věděl, že už mu zbývá jen pár vteřin, než ztuhlé svaly vypovědí službu docela a on pomalu sklouzne pod hladinu...

Napotřetí vnořil ocel do pohupující se "pevniny", z posledních sil vyřizl kostrbatou elipsu, vsunul do ní mokrý palčák a pokusil se vytáhnout.

Orkán se s plnou silou vrhl proti jeho tváři, zachumlané v liščí kožešině. Ledové jehličky rozbodaly okolí očí a přinutily jej sklonit hlavu.

Nepustil se. Věděl, že by to už podruhé nedokázal. Zakousl se do rtů a zabral oběma rukama. Prsty pravé ruky, z níž před chvílí shodil rukavici, zvolna bezbolestně omrzaly a získávaly bělavý nádech smrti.

O kousíček se vytáhl, rychle přehmátl a zabořil nůž o několik decimetrů dál. Pověsil se na něj a opět se o něco vzdálil bouřící hladině moře. Ještě dvakrát se tak posunul rozmoklou sněhovou břečkou, než se odvážil postavit. Klepal se vyčerpáním a zimou. Oděv na něm rychle tuhl.

Ledová socha, napadlo jej. Už pár takových v životě našel, ale nikdy by jej nenapadlo, že zrovna on jednou skončí zrovna tak.

Ze vzdušných vírů a nadcházejícího soumravného šera se vynořila temná masa spřežení a ozvalo se přátelské štěknutí předáka smečky.

"Díky, Argo," zachraptěl muž a svalil se na sáně. "Běž," zašeptal ještě, ale nebyl si jist, jestli jej pes slyší.

Huskie se nervózně otočil k pánovi, tiše zakňučel a rozběhl se s větrem v boku. Během prvních kroků překonával odpor smečky, odmítající dál běžet nesnesitelným nečasem, ale jen se se zavrčením obrátil na zbylé čtyři psy, bylo po neposlušnosti a pětice huskiů se rozběhla k severovýchodu.

Těsně za nimi se objevila v kůře Kry prasklina a na místě, kde před chvílí stáli, se vyvalila voda...

Psí tlapy se rozdíraly o přemrzlý firn, hlad jim svíral útroby, ale smečka nepřestávala uhánět stále vpřed, slepě poslušná svého vůdce. Jim v patách se trhala fóliová Kra, překrývající moře přes sto let a v posledních dvou dnech se rozpadávající takřka před očima.

* * *

"Vysílám pro severní oblasti.

Zdravím vás od mikrofonu a s potěšením sděluji, že zítra, 26. prosince, se neočekává žádná zvláštní změna počasí. V tomto týdnu byl nejseverněji zaznamenán kouř na 51 severní šířky a 74 východní délky.

Aktuální ceny kožešin na athénském trhu: stříbrná liška dvacet drachem, červená čtyři drachmy, sobol šestnáct a jde stále nahoru. Ostatní kursy se udržely na hodnotách z minulého týdne.

Máme tu vzkazy, a to v ceně 10 leptonů za sto znaků zprávy. Cituji: 'Per Divish čeká svého parťáka o Hromnici na obvyklém místě u jezera Manyč.' Další zpráva: 'Na vědomí severským lovcům se dává, že Hannah, ještě loni štvoucí svou smečku malamutů po ledových pláních, konečně zakotvila na soluňském předměstí i se svým právě narozeným synem. Dostal jméno Michal na počest athénské císaře.'

Zvláštní sdělení vlády. Dáše očekávat posun hranic v okolí Kerčenu, dohodnutý mírovou cestou. Žádáme lovce, aby tyto změny respektovali a nerozšiřovali lovecké okruhy ve směru na cizí území..."

"Vypni to, sakra!"

* * *

Obchodní stanice na březích Kerčenu se krčila pod mohutným rozvaleným pilířem dávno zříceného železničního mostu. Chránil nízkou, ale rozlehlou budovu z prefabrikátů před každoročními náporů mořských bouří a stejně tak pokračování náspu bránilo ledovým vichřicím ze severu v jediné chvíli rozmetat nahrubo posvarovanou stavbu. V plechovém hangáru hned vedle hučel agregát, který ani zdaleka nestačil napájet energii tepelné články v budově a nechával se zastupovat velkými kamny v rohu každé místnosti.

"Už se to zlomilo," protáhl zrzek, sedící zády k rozžhavené azbestové zástěně, oddělující kamna od karetního stolu.

"Zítra je Štěpána. Jestli se neobjeví do příštího večera, pozítří vyrazím."

"Potkáš se s nima na cestě. Loni nás napadli až na Novej rok," pohodil hlavou hostinský a majitel obchodní stanice v jednom, "Cestou sem narazili na starýho Ószia s dcerou... Pamatujete si ji, ne? Takový dlouhonohý stvoření, kterého bylo škoda do srubu. Celou zimu o nich nikdo neslyšel, až na jaře, když roztál sníh, jsem verstu odsud zakopl o jeho lebku. Tu holku si vzali nejspíš sebou."

Obchodník třásl vysokou sklenicí, plnou za studena míchané kořalky, na stůl před zrzka a zůstal nad ním stát. Nakoukl do karet a potměšile se usmál: "S tím spodkem toho moc nenaděláš, Dereku..."

Se smíchem, podobajícím se dávce z kulometu, uhnul ráně, přiskočil k sudu se zvětralou vodou, srazil víko a popadl sběračku. Počkal, až se Derek přiblíží, a chrstl mu ji plnou vody do obličeje.

"Uklidni se chlapče," zalykal se mezi záchvaty smíchu. Z dálky obcházel zmoklého lovce a nepřestával se pošklebovat.

Zrzek zalapal po dechu a vzpomínal se. Jen se kysele zašťuřil a pohodil hlavou. Nemělo cenu se hádat, dokud pil na dluh. A zrovna dneska dostal na úvěr nejen pití, ale i štěstí pro zbytek kožešinové sezóny. Úlovek od listopadu, vyjma tří rysích kožešin, nestál za nic a jediné víra, že se to do jara zlepší, jej udržovala v dobré náladě.

"Nemám rád, když někdo kibicuje," řekl zkrátka a jakoby na omluvu pokrčil rameny. "Nečekej, že si nechám všechno líbit jenom proto, že jsi mi dal na sekeru. Každý je vobčas švorcovej. Já se za to nestydím!" Každou větou v něm rostl vztek. "Kdybych se šťudlal v nose, nebo při stahování trhal kožky, prosím Teď ale přestaneš kecat do hry..." Střelil pohledem po obchodníkovi, a když spatřil jeho úšklebky, měl co dělat, aby po něm hned neskočil. Nadechl se a dodal: "Přestaneš si všímat mejch karet, a já... tě za to nezabiju!"

"To jsou silná slova od yankeeye," opáčil napadený. Mínění v místnosti se okamžitě postavilo na jeho stranu.

Pogromům na Američany sice už dávno odzvonilo, ale nenávisť žila v lidech dál.

Lovec poznal, že přestřelil, ošil se a sežmoulal v ruce kožešinovou vydrňáčku. "Vyčet jsem ti někdy, že jsi Rus?"

"To je něco jinýho..."

Derek vybuchl a mrštil čapkou na stůl mezi karty. "To není nic jinýho! Kdo, k sakru, může za to, jakou řečí ho matka učila mluvit?"

Odpovědělo mu ticho. V kamnech hučelo a v koutě hluše zrnila obrazovka televize.

Yankee se vztekle rozhlédl po ostatních, a pak se s brunátnou tváří zastavil pohledem u toho, kdo to všechno začal.

"Mohlo mne napadnout, že mi nedáš úvěr jen tak. Tady se platí tím, že ze sebe musí člověk nechat dělat bláznů? Přitom, jestli je tady někdo k smíchu, tak jsi to ty! Jedině ty! Stará ti říká Pavle, ale mezi náma, chlapama, co nemají strach v zimě vyjet na pláně a klást pasti navzdory medvědům, vlkům a kozákům, se ti nikdy neřeklo jinak než Skrblík! Ztracený škudlí!" Důležitě se rozhlédl po místnosti a strčil si palce do kapes. "Za to už bych se já styděl," pokračoval. "Těžíš z toho, že široko daleko není jiná stanice. Za polární lišku jsi v životě nedal ani lepton nad deset drachem, přitom na Kolchidě dávají o polovinu víc! Jsi zloděj, a..." Zrzavý Derek se během řeči rozohnil a vztekle kopl do kamen. "A já tu nebudu ani minutu. Dlužnej ti nezůstanu, nemusíš mít strach..." Během řeči vytáhl zpod stolu kovovou konstrukci krosny a začal na ni navlékat mikrosonový vak, který se až do nynějška sušil u kamen. "Všechno ti vrátím v dubnu, a pak se přemístím za řeku. A dál na jih. Kožky prodám kdekoli jinde, a za víc... Na jižním pobřeží se voně poperou..."

Hostinský sál, sloužící lovcům kožišin i jako nocležna, na okamžik ztichl. Obchodník zvolna přešel za nálevní pult a vytáhl ze zásuvky revolver.

"Stakan vodky zadarmo, to se ti líbilo, što?" Občas, hlavně, když se rozčílil, přeskakoval do své mateřštiny. Všichni si na to už dávno zvykli.

Derek zbystřil. "Nemluv na mne rusky! Nikdo není zvědavý na tu tvoji žabáčtinu..

"Tady se tak mluvilo odjakživa," ucedil Skrblík už zase řecky. "Nikdo ti nevyčítá, že tvůj dědek patřil k těm pitomcům za oceánem, ale nemáš nejmenší právo se tu roztahovat. Jsi vyhnanec, a podle toho se chovej. Nebo zmiz!"

Atmosféra v místnosti prudce zhoustla. Derek navztekaně přiskočil k nálevnímu pultu a rychle se uklidnil, když spatřil v Skrblíkově ruce zbraň.

"Ruky vjereh," třesla ruština.

V kamnech bouchlo bukové poleno a pár žhavých uhlíků se vysypalo z popelníku na zem. Derek a Skrblík se měřili přimhouřenýma očima a vyčkávali. Začít nechtěl ani jeden z nich.

Venku se ozvaly spěšné kroky a křupání sněhu. Dveře zavrzaly a v bílém obdélníku vchodu se objevil muž na sněžnicích. Vpotácel se dovnitř, gestem ruky nahnal do místnosti pětici černobílých husků, ještě zapražených v saních, a hned za nimi práskl dveřmi.

"Kozáci," vydechl a padl na kolena. "Kubánští kozáci, a jsou jich stovky!"

* * *

Merlena mnoho lovců ani neznalo. Toulával se zasněženými pustinami mezi Kubání a Obščijským Syrtem docela sám. Většina mužů s příchodem zimy vyjížděla ve dvojicích, což se ukazovalo být obrovskou výhodou zvláště poté, co se v kraji začali objevovat bílí medvědi. I proti kozákům fungovalo, když se jeden věnoval pobízení psů a druhý střílel po pronásledovateli.

Merlen miloval samotu. Neměl ve zvyku vracet se o vánočních svátcích na obchodní stanici jako ostatní a vyměnit svůj úlovek za zásobu stříliva, kávy a cukru.

Jen občas, když se jeho lovecký okruh přibližoval Skrblíkově stanici nad Kerčenským průlivem, zavítal na návštěvu uprostřed sezóny a poklábosil si zase jednou s člověkem.

Ted' měl ale v hlavě jako vymetené. Nevnímal, co se kolem něj děje. Necítil chladivé ostří nože, kterým Skrblík páral jeho promrzlý kožíšek z vlčiny prostě proto, že ocel byla to nejteplejší, co se jej v té chvíli dotýkalo. Nevnímal ruce, které mu zvedaly hlavu a snažily se mu nalít do úst trochu ohřáté kořalky z plechového hrnku. Cítil jen, jak se propadá do bezvědomí, chvěl se vyčerpáním a zimou a kroutil se pod svíravým tlakem, tisíci jeho plíce...

Jako ve snu se před ním míhali lovci, snášející ke dveřím a oknům stoly, židle a pytle s pilinami a polystyrénovými odřezky, až do nynějška poskládané kolem stěn místnosti. Kovový rachot zásobníků vysypávaných na stůl na okamžik přehlušil všechno ostatní. Skrblík narychlo sestavoval primitivní katapult na granáty. Okenice zapráskaly ve veřejích a do konzolek zapadly těžké závory.

V úzkých střílnách se objevily hlavně odstřelovačských pušek a samopalů. Stanice se chystala odrazit útok, který přicházel každým rokem v době, kdy z širokého okolí svázejí lovci svazky kožešin, jež podle kozáckých atamanů měly patřit těm, jimž patří i země...

Dlouho se v polospánku převaloval a čekal na první výstřel, ale nakonec jej roztřásla zimnice, zkroutil se do klubíčka a usnul, stočený kolem kamen tak blízko, že bylo cítit palící se vlasy.

* * *

Ticho bylo nesnesitelné a odeznívání sněhové bouře, definitivně se ztrácející na severu, je jen umocňovalo. Obránci stanice však měli výhled stále ještě zastíněný velikými sněhovými vločkami, nyní již tiše klesajícími k zemi.

Derek se obrátil do místnosti a zavadil pohledem o spícího Merlena. "Možná se mu to jen zdálo," nadhodil pochybovačně...

Víc už nestačil. Z bílé tmy se vynořili jezdcí. Tiší, jako přicházející smrt. Jako ojíněné přízraky dávno mrtvých lovců, které občas v ledových pustinách zahlédl některý z nich, a pak hnal psy bez zastávky ke Skrblíkovi, aby se mohl pořádně opít.

Tiše a nehlučně, bez jediného zařetání koní míjeli obchodní stanici, bez jediného pohledu nebo pokřikování. Snad to bylo tím, že tušili v černých obdélníčcích střílen zbraně lovců, kteří se v pustinách na severu dokáží postavit rosomákovi jen s nožem...

"Vypadá to, že o nás nemají zájem," řekl kdosi.

Po jediné stezce, kterou se dalo vystoupit od zamrzlé hladiny Azovského moře na pobřežní pláň, kráčeli popelaví a světle hnědí chundelatí koně, zdobení červeně vyšívanými čabrakami. Tasené šašky, rovné kozácké šavle, se blýskaly jiným a symbolicky rozrážely mrazivý vzduch.

"Děje se něco moc divného," ozval se z hromady stolů a židlí rozčepýřený chlapík s brýlemi. Mířil na vetřelce prastarou mosinkou otvorem, sloužícím kdysi holubům. Až po kolena mu dosahovala halena z vydělané kůže černé zvěře a pažba, kterou si opíral do ramene, byla celá opálená a natavená, jako by pamatovala dobu, kdy přes oceán přišel do Evropy oheň a sežehl pobřeží Atlantiku.

Výhlédl ven, jestli se náhodou nestane lehkým cílem pro kozáckého střelce, a opatrně vystrčil hlavu.

Kozáci projížděli pod ním tak blízko, že kdyby měl jen trochu delší ruku, mohl by se jich dotknout.

Okázale jej přehlíželi, i když jej museli docela jistě zahlédnout.

"Moc divný," opakoval, když se stáhl zpátky pod střechu. "Možná chtějí dát letos pokoj. Netáhnou ani proti nám, ani

proti nikomu jinému..."

"Proč myslíš, Černej?"

Chlapík, kterému přezdívali Černej nebo taky Divočák podle jeho oděvu, pokrčil rameny a vysmrkal se mezi prsty.

"Všimněte si, co mají na sobě. Kdyby v tomhle chtěli zalehnout do sněhu a střílet po nás, tak za hodinu promrznou na kost. Jsou vystrojeni jako na..."

"Na svatbu," ťukl se Skrblík do čela. "Jasně. Ataman kubánských kozáků se chce ženit! Táhnou do Cařihradu..."

"To myslí vysoko..."

"Výš," pokývl Skrblík a překročil spícího Merlena. Pohrabáčem otevřel kamna, nacpal do nich několik bukových polen a zasypal lopatkou dřevěného uhlí. "V Cařihradě se mají jenom setkat na poloviční cestě..."

"Athénská princezna?"

"Jo," přitakal Skrblík. "V létě tu byl nějaký pošuk od ekomanů a povídal mi o tom. Holka z toho asi nebude moc nadšená..."

Derek se jízlivě zachechtal: "Až jí na svatební hostině hodí na talíř syrovou flákotu z psa..."

"To se nejdřív umele, okoření..."

"Furt je to syrový," odplivl si Yankee. "Taky se dívím tomu jejich monarchovi. Těch dcer moc nemá, že?" Ani nečekal, až mu někdo přisvědčí. "On ji vdá do takové tramtárie! Celý život byla zvyklá na krb a uhlí a teď si bude topit koňským lejnama."

"Myslím, že bychom mohli vylézt na střechu a podívat se. Už to tak vypadá, že se dneska neválčí..." Černej se vyhoupl na stůl, zvedl ruce nad hlavu a vyklopil poklop na střechu. Dovnitř vtrhl ostrý vítr a část stolní desky se bleskově pokryla bílým popraškem. Postavil se na střeše a hned se sehnul, aby pomohl dalším.

Kozácká přehlídka pokračovala, aniž by si jich někdo z nich všiml.

"Ta holka nepůjde do žádné tramtárie," navázal Srblík, když se narovnal vedle ostatních. Nebylo to pro něj tak neznámé představení, jako pro ně. Kdykoli táhli kozáci k jihu, museli kolem jeho stanice. "Kdyby zmizela Kra, a po moři se dalo plout, budou kozácký jurty jen pár dnů plavby od Bosporu. Ten ekoman něco takového naznačoval, že se to chystá. Mají přej nějaký postřik, po kterém se folie roztrhá."

"Už ho použili," ozvalo se za ním a v otvoru se objevila Merlenova hlava. Měl kruhy pod očima, ale už se tak netrásl. Kořalka a půlhodinka v teple u kamen mu fantasticky pomohly. "Kousek odtud, sotva tři versty od pobřeží, jsem sklouzl do vody, a na několik podobných míst jsem narazil už předtím. Ty blázny prostě nezajímá, že na Kře mohli zrovna bejt lidi..."

Natáhl ruku a chtěl se vyhoupnout nahoru. "Jestli se to opravdu roztrhá, můžeme čekat, že tahy sobích stád budou vést úplně jinudy, a spíš na východ, než na Balkán. Tam je ještě pořád moc lidí... Podej mi ruku!"

"Jenom zůstaň, kde jsi," namítl Skrblík. "Pořád to ještě může být pořádek zápal plic... Co jsi chtěl těma sobama naznačit?"

Merlen se usmál a pokrčil rameny. Skrblík měl pravdu, venku zatraceně profukovalo.

"Od toho jara před sto padesáti lety, co se ti blázniví Yankeeové pokusili foliovou Kru podpálit a dokázali akorát to, že se upekli zaživa a ještě půl západní Evropy k tomu, se mění tahy zvířat každým rokem podle toho, jaká je zima. Saze z horních vrstev atmosféry klesají k zemi hrozně pomalu. Ve Středomoří a na pobřeží oceánu už slunce dokáže proniknout kouřovou clonou, a v létě tam dokonce pěkně připaluje, ale tady na severu je docela jiný podnebí. Slunce je zacloněný stejně jako pár dní po Ohni. No řekni, kolikrát jsi ho viděl vlastníma očima? Já, co se toulám v těchto končinách, jenom osmkrát..." Merlen se odmlčel a rozehnal páru, stoupající mu od úst. "Proto je taky taková zima... Kousek od Brjanskýho mysu nad Kaspikem mám srub, lovím tam tak každé druhy, třetí rok. Schovávám si tam pár obrázků z doby před Ohněm. Tady všude kolem nás bylo teplo, rostly tady palmy..."

"Zmlkni, Merlene," ozval se Divočák popuzeně. V ranním vysílání se dozvěděl, že by měl do Hromnice dorazit k jezeru Manyč, a teď přemýšlel, jak to stihnout a zároveň se vyhnout kozáckým hlídkám. "Vzpomínání a prohlížení starejch knížek je nám prd platný. Čím by ses živil, kdyby se tehdy nic nestalo? Aha? Někde v továrně, jako na jihu, brr. Párkrát jsem projížděl Donbasem a představoval si, jaký to bylo, když to všechno řvalo a ječelo, kouřilo... Já říkám: blahorečit těm, co tenkrát škrtli sirkou..."

Poslední skupinka jezdců překlusala kolem a ztratila se v chumelenici.

"Možná to má něco společného s tím posunutím hranice, jak ráno hlásili," nadhodil Derek. "Chtějí postavit nějakou novou pevnůstku..."

"V tyhle zimě?" Skrblíkův pomocník Robert, který většinu času trávil ve skladu s kožešinami, přerovnával je a úzkostlivě prohlížel, jestli z nich nezačínají vylétat malí, nažloutlí motýlci, vystrčil hlavu z otvoru, protáhl se kolem Merlena nahoru na střechu a postavil se vedle lovců. "Vždyť jedou jako na přehlídku..."

"Že jim ta mrcha z Athén dala naše loviště jako věno..." Derek nedomluvil. Z bílé tmy se vynořila trojice koní ve zlatem zdobených postrojích, zpevněných destičkami z mrožích klů. Rolničky v chocholech na hlavách nádherných zvířat téměř nebylo slyšet, zato úderů biče, kterým je poháněl starý muž ve vysoké kožešinové čapce, se rozléhaly do daleka. Široké saně, překryté stříškou z vyšívaného mikrosenu, letěly za spřežením jako blesk...

"Ataman," zašeptal Skrblík, jako by se bál promluvit nahlas.

Mezi muži nebyl ani jeden, kterého by nezasvědčila ruka. Věděli ale příliš dobře, že jen nepatrné pozvednutí hlavně by bylo přednostní vstupenkou do pekla. Merlena napadlo alespoň uplácat v dlaních sněhovou kouli a mrštit ji po něm. Nestálo to za to.

Jediný, kdo se pohnul, byl Robert. Trhl sebou, rozrazil muže, stojící až docela na kraji střechy a vyhlédl za saněmi.

"Viděli jste to?" vyjekl a obrátil se k ostatním, když se saně ztratily za sněhovou oponou. "Tu kožešinu, co měl kolem krku..."

"Nevšiml jsem si," pokrčil Skrblík rameny.

"Byla modrá!" Robert v nadšení luskl prsty. "Modrá jako nebe, jako blankyt..."

"Jo, von má pravdu," přidal se Derek. "To ale muselo být nějak barvený..."

* * *

"Jak se k tomu ta svoloč mohla dostat?" Skrblík seděl na vysoké hromadě sobích kůží a jeho oči metaly blesky do všech stran. "V Cařihradě si někoho z nich podají a máme po kšeftu!"

Merlen rozvážně pokývl hlavou. "Z mé sádky to nemohlo být. Když jsem odjížděl, nechyběl ani kus, a zpracování kožešiny modráka trvá několik dní..."

Skrblík poplašeně zvedl hlavu. "Objevili se další?"

"Vypadá to tak," znovu přikývl Merlen. Obešel dva velké koše s lesknoucími se vydřími a bobřími kožešinami a opatrně přiložil ucho na dveře. Pak chytil za kliku a zprudka otevřel. V tmavé chodbě, kterou se do skladu přicházelo z výčepu, nebyl nikdo. Přesto by přísahal, že před chvílí za dveřmi zaslechl něčí dech.

"Kdo to byl?" zeptal se Skrblík přidušeně, i když mu muselo být jasné, že by Merlen jen tak v klidu nezůstal, kdyby na chodbě někoho spatřil.

"Zdá se, že ti tu straší," opáčil lovec a vrátil se do skladu. "Vlastně kvůli modrákům jsem přijel. Docházejí mi chobotnice. Jenom rybama je živit nemůžu, koža potom vypadá jako plesnivá..."

Skrblík přikývl. Sklouzl po zadku ze svého provizorního křesla a sundal ze stěny klíč na velkém, mosazném kroužku. Prošli mezi halabala naskládanými svazky polární lišky, rysa a vlka, protáhli se v zadní části místnosti mezi olejem páchnoucími čelistmi velkých želez na medvědy a zastavili se až u malých, nepřiléhajících dvířek, vedoucích do hangáru.

Sklonili hlavy a vešli dovnitř. Protáhli se kolem hučícího agregátu až docela dozadu. "Nechávám to tady," řekl Skrblík.

"Mezi zmraženými rybama by to našel Robert a zbytečně by se vyptával. Už je to ale posledný raz, naposledy. Jsou děsně drahý. Domluvil jsem se s jedním lékárníkem v Cařihradě a na příště mi připraví přímo tablety se stejným množstvím mědi, jako je v jedné chobotnici. Budeš to mít jednoduchý, strčíš tabletku jeseterovi pod žábry, a to bude všechno. Modráci si to už zbaští sami... Kolik jich máš?"

"Odposledka jeden zkapal. Odnal ho orel..."

"To by mohl být ten atamanův límec..."

Merlen zavrtěl hlavou. "Kožešina musela být na cucky."

"Takže kolik?"

"Jsou tam čtyři, z toho jeden bude mít možná mladý. Kdo má poznat, jestli jsou nemocný nebo se chystají rozmnožit... Vlastně ani nevím, jestli snáší vejce, nebo to má obyčejný mláděta, jako třeba vydra..."

"Sklapni, proboha, nebo tě někdo uslyší!"

Merlen vytáhl ovinuté závláčky, spojující víko s nádobou kontejneru a nakoukl dovnitř. Až po okraj vystupovala z želatinové hmoty chapadla a hruškovitá těla zmrazených chobotnic.

"Je to fajn, že je toho tolik, ale co se roztrhala foliová Kra, nemám to jak dopravit domů. Přes Kubáň nemůžu, dostali by mne ještě tentýž den..."

Skrblík přikývl a víko zase přirazil. "Můžu ti to tam poslat vrtulníkem, ale pilota si zaplatíš sám. Do konce zimy mi dodáš tři kočky. Toho, co by mohl mít mladý, zatím nech, uvidíme..."

"Už jsi prodal všechno?"

Skrblíkova tvář se rozzářila úsměvem, když si na to vzpomněl. "Nikdy jsem neudělal lepší obchod. Smetánka v Káhiře se o to málem poprala. První kusy jsem prodal raději tam. Když někoho napadne pátrat po původu, přijde mu na mysl spíš jižní Afrika a po nás nikdo ani nevzdechne. Napodruhé se už můžu se zbožím odvážit i do Athén nebo Cařihradu..."

"Ten pořápanej kozák s nimi ani nemusí mluvit. I blbýho napadne, odkud modráci jsou."

Skrblík rozhodl rukama. "Tutově se tu zas objevili a my měli tu smůlu, že na ně kozáci narazili první... Skoro bych věděl, co by bylo nejlepších, ale..."

"Co?"

"Dostat od atamana ten límec, anebo unisono tvrdit, že jsme mu ho prodali. Pak bychom ale zase ukázali na sebe. Jestli se ekomani domáknou, že nerespektujeme seznam povolených kožešinových zvířat, máme je tady jako na koni..."

"Jak si vůbec můžeš být jistě, že modráci nejsou na seznamu?" namítl Merlen. "Lovím..."

Prošli chodbou, vešli do výčepu a zamířili ven.

Teprve když jim zakřupal pod nohama sníh, pokračoval lovec v nedokončené větě. "Lovím na severu už dvanáctý rok, a ještě jsem seznam povolených druhů neviděl na vlastní oči..."

"Ne, Merlene," řekl Skrblík o poznání vážněji. "To zvíře není v seznamu. Docela určitě ne. Měl jsem v ruce dokonce atlas zvířat z doby ještě před Ohněm. Ani tam nic takového není. Říkám ti, a říkal jsem ti to už minule, modráci nejsou obyčejný zvířata... Někde u severního Kaspiku jsou experimentální farmy a laboratoře. Mikrobiologie a tak. Vymysleli si tam už třeba soba na výkrm, minulý léto jsem tu jednoho měl a kdybys dojel, když jsem tě zval, pošmákl by sis na zabijačce... Ten chlap, co tam tomu šéfuje, mohl dostat za úkol vyšlechtění kožešinového zvířete nějaké neobvyklé barvy. Někdo z ochranky třeba pár kousků štípнул..."

Merlen se zachechtal, protáhl se a vystoupil na skalnatý ostroh nad mořem. Praskliny ve foliové Kře už pronikly průlivem a postupovaly dál na sever.

Nabral do dlaně sníh a nacpal si jej do úst. Rozhlížel se po obzoru a ani si nevšiml udiveného Skrblíkova pohledu.

"S tím nemá Bendov co dělat," řekl nakonec a rázně se otočil. "Ani žádnéj jinej mikrobiolog, nebo jak si všichni ti vědátoři říkají. Nikdy jsem ti neřekl, jak jsem tehdy modráky dostal, a ani ti to neřeknu." Přistoupil až k němu a vzal jej kolem ramen: "Ať tak či onak, ať je to jenom zakázaný zvíře nebo cokoli jinýho, jsme v tom až po uši, a jak se to prolátne, jdeme oba do vyhnanství a na černomořský zimy budeme vzpomínat jako na prázdniny. Zítra se sbalíš a i s chobotnicema poletíš do mého kempu. Budeš nějakou dobu ty naše kousavý mrchy krmit. Já vyrazím za těma druhejma..."

Skrblík se zarazil, ale neprotestoval. "Co bych měl vědět, a ty mi to nechceš říct?"

"Nic," pokrčil lovec rameny. "Možná se to natáhne, mohl bys tam strávit i příští Vánoce, vem si s sebou starou."

"Editu?" Skrblík se vnitřně roztřásl: "V životě by ji to ani nenapadlo. Už tohle tady považuje za utrpení, je jí tu zima, a..."

"Však ty ji zahřeješ, a když ne ty, občas se někdo najde. Taky ji můžeš za bakšiš půjčovat kozákům..."

* * *

Merlenova smečka už dva dny vládla všem psům na stanici a okázale se nudila. Psi si troufali až do výčepu, olizovali podřímující lovce a štěkáním je neustále lákali na lov.

Ráno třetího dne se konečně dočkali. Jejich pán vyšel ze dveří a začal strojit saně.

Arga spokojeně zavyl a odběhl ještě naposledy označkovat území stanice jako svůj revír, v němž jsou ostatní huskiové i o něco větší malamuti jen trpěnou přítěží.

"Slyšel jsi to?" Derek se vypotácel z výčepu a komíhá ve se dostrachal k Merlenovi. "Skrblík zavírá stanici. Přej má cosi mimo. Kde, sakra, budeme nakupovat zásoby?"

Merlen se vklínil pod sáně, aby mohl přitáhnout hlavní řemen nákladu a uškříbl se pod vousy. "Slyšel jsem, že se chceš přemístit blíž ke Kolchidě. Tam ti to přece bude fuk..."

"To si piš, že jo!" Derek si popotáhl kalhoty a dřepl si vedle Merlena. "Je to ale blbý, ne? Každý si bude myslet, že utekl před kozákama. Lovci se stáhnou taky jinam a bude to vypadat, jako bychom uznávali tu změnu hranic..."

"A ptá se nás někdo?" odsekl Merlen. "Hleď si svýho, Yankee, a nech věci druhejch, jak jsou. Jestli se na to Skrblík vykvákne, pak se stejně jednou spojím se Společností a otevřu si tady obchodní stanici já."

"To bych tu i zůstal," usmál se Derek podlézavě.

Ve dveřích se objevili další z lovců a lenivě se protahující, odcházeli ke kotcům. Většina z nich po dobu pobytu na stanici psy zavírala, aby se o ně nemusela moc starat. Dvakrát denně žrádlo a na hodinku je nechat proběhnout po pobřeží...

Před polednem byl Merlen hotov. Čekal, že bude muset projezdit kus země, než narazí na modráky, a tak bylo zbytečné se tahat s něčím jiným, než zmrazenými rybami pro psy, stělivem, cukrem, kávou a plackami nekvašeného chleba.

Hvízdl na Argu a počkal, až předák smečky přivede celou pětici sám. Zapřáhl psy a vrátil se do výčepu.

"Eščo čo to, Pavel," zašeptal rusky a odvedl si Skrblíka stranou. "Nemusíš se ničeho bát, podle mapy to najdeš lehce. Kozáci tam nejsou, proti vlkům a medvědům je to místo dostatečně zajištěný... Kdy letíš?"

"Staví se pro mne pozítří. Robert mne tu zastane..."

"I u Edity?" zašťuřil se Merlen a gestem ruky zadržel Skrblíkovu ostrou odpověď. "Budeš mít pouze jediný problémy, kamaráde. Modráci vůbec nekoušou, i když říkám, že to jsou mrchy kousavý. Jsou nebezpečný v něčem jiným. Když ti řeknu, že se jeden z nich dostal k mý pušce a dvakrát po mně vystřelil, dokud ho nezadával Arga, budeš mi věřit?"

Usmál se, když zahlédl pochybovačný úsměv na Skrblíkově tváři. "Možná to byla náhoda. Třeba si jen chtěl hrát a rány ho nepoplašily jako každý jiný zvíře... Stejně je ale drž v kleci a ve výběhu u vody. Nepouštěj je k sobě, jinak se spolu na něčem domluví, a bude ti horko. Nenechávej jim na dosah zbraň, vysílačku, nic..."

Ted' už se Skrblík neudržel, aby se nerozchechtal. "Co mi to tu vykládáš, proboha..."

Merlenova pravačka vylétla jako útočící had a zakryla Skrblíkova ústa.

"Říkám pravdu, kamaráde. Nejsou to obyčejný zvířata, a ty navíc tvrdíš, že v žádném seznamu ani atlase nejsou. Občas mne napadlo, jestli..." Merlenovy oči se obrátily v sloup a jeho palec ukázal vzhůru.

"Neomrzly ti jenom prsty," odplivl si Skrblík. "Taky mozek."

Merlen potřásl hlavou, nabral si z dózy na nálevním pultu hrst žvýkaček a v gestu marnosti rozhodil rukama.

"Poznáš," zaslechl Skrblík a Merlen zmizel venku.

První saně po vánočních svátcích vyrazily po stezce dolů, k pobřeží Kercenského průlivu.

* * *

Větrný vír umetl přístávací plochu. Skrblík, zachumlaný v plášti ze sešitých sobolích kůžiček, se vyklonil ven a rychle se zase stáhl dovnitř.

"Dobrý," zakřičel na pilota.

Vrtulník dosedl sotva třicet metrů od bytelného srubu z červené borovice. Skrblík počkal, až vrtule doběhne, a potom seskočil do sněhu.

Bylo tu ticho a klid. Merlen si skutečně dokázal vybrat místo. Borové lesy si z táhlých návrší na jihu troufaly až k mořskému pobřeží, šavlovitě prohnutému od obzoru k obzoru. Slaná třasoviska, přes zimu zamrzlá až na malé ostrůvky rozměklých a mělkých solných jezírek, vybíhala dlouhými jazyky hluboko do pevniny, a tam se poznenáhlu ztrácela pod horami závějí.

Z nákladního prostoru vrtulníku vyhnal pilot Skrblíkovu smečku pyrenejských psů a shodil do sněhu vaky se zásobami.

"Co ten kontejner?"

Skrblík zaváhal. V Merlenově kempu u kaspického pobřeží byl poprvé...

Pohledem přeskočil nízký srub pod letitými břízami, téměř se ztrácejícími na bělostném pozadí zasněžené planiny, nevšimavě zaregistroval latrínu, obehnanou kolovou hradbou proti vlkům, a nakonec se zahleděl k moři. V místech, kde se v létě mazlili vlny s křemičitým pískem pláže, vyrostla přes zimu divoce rozečkaná hradba z ledových ker, vichřicemi nahnaných k pobřeží.

Přímo pod srubem, kde se přes kamenné prahy drala k pobřeží ledem nespoutaná říčka, nad níž se převalovaly cáry mlhy, stála klec.

Měla zhruba čtvercový půdorys. Ocelové pletivo se vrstvou námrazy neustále chvělo a zvonilo při každém závanu větru. Za ním, uvnitř klece mezi návějemi čerstvého prašanu, litinovými pekáči, až po vrch naloženými zmrazenými jesetery, mezi mrazem praskajícími větvemi a kameny, se cosi hýbalo. Skrblík živého modráka ještě neviděl a ani o to moc nestál. Jen se otočil k pilotovi a mávl směrem ke kleci.

"Co nejbliž k tomu, a bacha, ať to nerozbiješ!"

Vrčivý tón listů vrtule se vyšplhal o něco výš a vrtulník se zavěšeným nákladem se opět zvedl. Vzdušné víry umetly planinku až ke břehu říčky. Námraza z pletiva se v jediném okamžiku uvolnila a jako záplava ledových jehliček vtrhla do klece. Fošny potažené plechem, jež tvořily střechu klece, zapraskaly, ale vydržely. Kontejner s chobotnicemi dosedl na umetený koberec ztuhlé loňské trávy, o dva kroky sklouzl a zarazil se o dvojici hladkých balvanů, vykukujících ze starého firnu.

"Dobrý," vykřikl Skrblík a zamával rukama nad hlavou.

Elektromagnetická kotva uvolnila vázací lana a těžká železná oka lan dopadla na zem vedle kontejneru. Skrblík vztyčil ukazovák a vrtulník se během chvilky vznesl nad rozbouřenou korunu bříz. Ještě chvíli stoupal a nakonec se ztratil na severním obzoru.

Skrblík se protáhl a nerozhodně se podíval k srubu. Na ukládání zásob bude ještě čas. Nejdřív se musí postarat o modráky...

Ujistil se, že psi jsou dostatečně daleko, aby se nemusel bát, že mu pod rukama vtrhnou do klece a nadělají z modráků sekanou. Uvolnil zajišťovací kolíky víka kontejneru, otevřel jej, a krátkým dvojzubcem, opřeným o klec, nabodl chapadlo, vystupující ze ztuhlé, rosolovité hmoty.

Popošel ke kleci a otevřel drátěný poklop ve střeše. Chvilí zíral dovnitř a namáhal oči, aby alespoň něco zahlédl ve spleti starých, přibojem omletých větví a kamenů, sloužících modrákům jako brloh.

Pro jistotu poklop trochu přivřel a mezerou prostrčil bodec s masem.

"Už jsem tady," houkl, aniž by spatřil některé ze zvířat. "Máte tu žrádlo..."

Za pletivem se cosi pohnulo. Nejdřív se objevila malá drobná tlapka, rozdělená na pět prstů, spojených tuhou, promaštěnou plovací blánou, a pak se z pelechu vynořil i čumáček. Metrová šelmička zakroutila krkem a skočila po chapadle.

Skrblík ucukl a rozesmál se.

"No tak," usmál se pobaveně. "Zkus to ještě jednou, ty mrcho!"

"Mrcho," ozvalo se zevnitř, a nebyla to ozvěna...

* * *

Kozácká šavle prosvířela vzduchem a jen o vlásek minula Merlenovu hlavu. Lovec si ulehčeně odfoukl a vrhl se stranou.

Ledová slupka sněhu pod ním zakřupala a okamžitě povolila. Merlen ještě stačil rozpažit, a probořil se do závěje. Kozák strhl koně a prudkým kopnutím do slabin jej donutil se otočit. Hřebec vyrazil a před Merlenem se vzepjal. Od nozder mu šly obláčky páry a z huby kapala krev, jak mu před chvílí bronzové udidlo roztrhlo horní pysk.

Merlen v duchu zalitoval, že se nechal unést a opustil skvělý úkryt ve stodole.

Jezdec se sklonil k uchu zvířete a po několika slovech hřebec zkrótl jako beránek. Strnul na místě a jen se chvěl.

Kozák vysvobodil nohy ze složitě provázaných třmenů a sebejistě seskočil ze sedla. Poplálal hnědáka po krku a s tasenou šaškou vykročil k lovcí.

Byl určitě starší než Merlen, který nedávno dosáhl třicítiky. Tvář mu podobala neštovice a hluboká vráska, ještě zvýrazňující úzký, protáhlý tvar očí, svědčila o tom, že má v žilách trochu ujurské krve. Namířil šavli před sebe a špičku opřel o Merlenovu hrud'

"Nestává se často, že by lovec kožešin napadl kozáka," ozvala se ruština, okořeněná kavkazským nářečím. Zněla tvrdě a úsečně. "Většinou jsou zalezlí jako krysy a odváží se na světlo jen tehdy, když jsou kozáci deset verst daleko..."

Merlen zůstal na okamžik bez hnutí a nakonec se pokusil alespoň posadit.

Na kozákově tváři se objevil zasněžený úsměv a ostří zatlačilo Merlena zpět do sněhu.

Lovec se zapřel patami a odsunul se z dosahu kozákovy šašky. Vítěz bitky si toho ani nevšiml. Byl si příliš jistý, že v případě potřeby dohoní ležícího vetřelce jediným skokem.

"Tak, co jsi chtěl?"

Merlen vzdychl a odsunul se ještě o kousek. Rozmýšlel, zda nezapískat na psy, ale docela určitě by to nestihli dřív, než by se chlap před ním stačil rozmáchnout a udeřit.

"To, co máš na krku," odpověděl nakonec po pravdě. "Ten tvůj modrý límec..."

"Líbí se ti?" spokojeně se zašklebil kozák. Odepjal si volnou rukou blankytně modrou kožešinu a podal ji Merlenovi.

"Prohlídni si ji. Zítra už možná posloužíš jako návnada na vlky..."

"Co je to za zvíře?" nechal lovec poslední poznámku bez odpovědi.

Jeho přemožitel pokrčil rameny. "Ještě loni nikdo z nás na něco takového nenarazil. Až letos. Říkáme jim golubčiky..."

"Viděl jsem, že zrovna takovou má váš hlavní ataman," přerušil Merlen kozáka. "Kolik těch zvířat je?"

Kozák se sklonil, zpoza opasku vykoulil ocelová pouta a zaklapl je Merlenovi na ruku. "Nikdo neřekl, že to jsou zvířata, ochotník" odpověděl ledabyle. "Někdo říká, že jsou shora," dodal a ukázal prstem k obloze. "Ale to by Bůh nedovolil..."

Kozák skončil a dřív, než se narovnal, trhnul Merlenovými pouty, aby jej donutil vstát. Ze sedla sňal stočené lano s navázanými oky pro spěňky a omotal je zajatci kolem krku. Pak se vyhoupl do sedla a mírným klusem se vydal k jihu, kde se na obzoru rozplývaly vysoko nad zasněženou plání sloupy bílého kouře z kozáckých chalup...

* * *

Od toho dne na ně nepromluvil ani slovo. Stejně tak mlčeli oni. Bázlivě čekali, až jejich pán odklopí drátěné víko na stropě jejich vězení, vhodí dovnitř náruč na kost zmrzlých jeseterů, jejichž ostaté ploutve dokázaly neopatrnému strážníkovi propíchnout jazyk, a zase zmizí.

Když nemusel ke kleci, vyhýbal se jí jako čert kříži.

Hned druhý den prohlédl Merlenovy zásoby a vybavení. Zastřelil jednu sobí krávu ze stádečka, které se sem zatoulalo ze stepí, nakrmil psy zbytky liščího masa, co tu zbylo ještě po Merlenovi, a zahlučoval se do mapky loveckého okruhu, kterou mu Merlen před rozloučením předal. Nepředpokládal, že dokáže najít všechna jeho nalíčená železa, ale pod palandou našel ještě hromadu nových. Po rzi ani stopy, černá barva se ztrácela pod vrstvou sobího tuku a zkrutná pružina jen čekala na natažení.

Třetí den vyrazil se smečkou podle mapky. Vrátil se za tři dny s nákladem osmi nejméně týden mrtvých bílých lišek a dvěma soboly, které zaskočil při okusování jedné z nich. Nenašel jen dvě pasti. Měly být někde v blízkosti přímořských bahnisk tři versty jižně. Mávl nad tím rukou. Připravil nové, nalíčil návnadu ze sobích vnitřností a spokojeně se vrátil. Dny pomalu ubíhaly a blížila se Hromnice. Každý třetí den vyťukával na vysílače Merlenův volací kód, aby se dozvěděl, že zatím zbytečně. Po modrácích nebylo ani stopy.

První únorový den se už Merlen neozval. Z reproduktoru se ozýval jen praskot, šeleštění a vzdálené pípání morseovky. Ivan Merlen, který před dvěma roky objevil první blankytně modré medvídky, mlčel i druhý, třetí a další dny.

* * *

Ataman Vašatov se pohrdavě zasmál a poplácal se přes vpadlé břicho.

"Tvoje informace jsou navýsost přesné, lovče," pokýval hlavou. "Skutečně jsme v posledních dvou letech nechali dva zajatce z tvé sorty vykoupit si život a svobodu. Pokud to ale budeme dělat stále, tvým lidem se vyplatí trochu zariskovat a lovit téměř za humny našich sel. Dlouho bych pánem těchto lidí nezůstal, kdybych něco takového připustil." Provokativně zažíval nudou, přešel k březovým dvířkům a otevřel je. Kývnutím vyběhl zajatce, aby vyšel ven, a hned za ním vystoupil po příkrých schůdcích na denní světlo také. Mrazivý vítr profukoval Merlenovu propocenou kazajku a proháněl se nad nízkými střechami kozáckých stavení, zpola zapuštěných do země.

"Prý se ti líbila kožešina, kterou měl ten, co tě zajal, kolem krku," nadhodil ataman. "Kdybys nevběhl do našich rukou, nejděle do dvou dnů bys dorazil k místu, kde jich je daleko víc, než všude jinde dohromady. Je to území obehnané plotem a hlídané ozbrojenou stráží. Nejlepší žoldnéři athénské císaře..."

"Tlaková stanice plynovodu...?"

Ataman se štítivě zašklebil a rozhodně zavrtěl hlavou. Teď vede daleko severněji. Je to vědecká stanice, kterou bychom dávno smetli, kdybych nemusel dbát na dobré vztahy s Athénami. Nikdo z nás se nemůže objevit ani na hranicích jejich pozemku. Proto to bude tvůj úkol. Pronikneš docela sám dovnitř a budeš předstírat, že tě pronásledují moji lidé. Pojede s tebou kozácká hlídka, moje dcera a její společníci. Až na místě se dozvíš, co máš přinést. Pokud se ti to zdaří, bude ti vždy můj dům otevřen, a navíc získáš život a svobodu."

"Je jiná možnost?"

Vašatov zavrtěl hlavou. "Pro tebe ne. Kousek odtamtud je opuštěná vesnice Temennaja, kde se moje dcera narodila. Moji lidé tam na tebe počkají a po akci tě dopraví zpět. Uprchnout nemůžeš. Není to kraj, kde by se dalo někam dojít pěšky..."

* * *

15. října

Loni touhle dobou už byl všude sníh. Letos je teplo.

Celý den jsem vycpával škvíry ve stěnách srubu promaštěnou cupaninou z králíčích chlupů. Viděl jsem to minulou zimu v jedné ujgurské vesnici a je to mnohem lepší než mech. Sněžnice potřebovaly vyspravit vázání a po večeri se pustím do opravy rámu na kožešiny. Pár se jich přes léto rozeschlo a popraskalo.

16. října

Brzy ráno mne probudil rachot, jako by padala celá obloha. Bouřka v tuto dobu nehrozí. Vsoukal jsem se do galoši a ve spodkách jsem vběhl ven. V březovém pralese na západě něco hořelo. Možná spadl meteorit, nebo letadlo. Pilotovi už nepomůžu, ale něco z nákladu by se snad dalo zachránit. Žádné jiné než zásobovací lety sem, na sever, nejsou

povoleny...

16. října-večer

Nic jiného než nějaká létající mašina to být nemohlo. Stromy jsou vypáleny dobře v okruhu sta metrů a ze zkroucených trosek stroje se nedalo ani rozeznat, jestli to byl vrtulník nebo letadlo. Pilota to rozprsklo po okolí. Ze zásob nezbylo vůbec nic...

Jestli to vůbec převáželo zásoby... Možná tam ani pilot nebyl. Našel jsem jen stopy, kroužící kolem vraku, a po desítkách okruhů se ztrácející směrem k lesu. Znáám stopy všech zvířat, co se dají v tundře nebo tajze potkat, tohle bylo cizí... A taky se nebálo ohně. Podle otisků v blátě to má plovací blány, ale všechny hrany byly rozostřené, jako by to mělo nohy v mokasínech nebo jen tak omotané jednou vrstvou látky...

17. října

Dostal jsem je. Krčila se pod olší na břehu Sarpského jezera. Něco takového jsem v životě neviděl. Za tuhle kožešinu dají nejmíň tři lišky. Šedesát drachem!

Dívala se na mne a čekala, až je jedno po druhém popadnu za kožich, svážu a hodím na sáně. Mají oči jako člověk... Jen promluvit.

Zavřel jsem je do klece a psy si vzal k sobě do srubu. Odpoledne jsem se ještě jednou vrátil k vraku letadla a prohlídl si je pořádně. Ty mrchy musely být uvnitř, ale nechápal jsem, jak to mohly přežít. Teprve navečer jsem hodně daleko od vraku našel katapultovací vak, zachumlaný do padáku. Jediné stopy, co jsem tu našel, patřily těm zvířátkům. Co to může být za potvory, když pilot obětuje sebe a vystřelí z padajícího letadla tyhle mrchy? Nebo...

Nebo se vystřelily samy?

18. října

Napadl sníh. Ve slabé vrstvě poprašku, který vnikl mezi mřížemi do klece, bylo napsaných pár písmenek. Nedokázal jsem to rozluštit, asi toho moc z našeho písma neznají...

Seděly na zadku a čekaly, co tomu budu říkat.

19. října

Uhynul první modrák, nebo spíš mu druhý prokousl hrdlo. Ty bestie mají modrou krev!

Stáhl jsem ho. Při příští cestě se zastavím na Kerčenu u Skrblíka a zkusím mu ji prodat...

Skrblík sklapl sešit, který našel v igelitovém obale mezi deskami, nesusoucími střechu z dehtovaného papíru, a hodil jej na stůl.

Posadil se na lůžku, pootevřel okenici a vyhlédl ven. Už svítalo.

S nechutí se vymotal ze spacího pytle, otfásl se zimou a bosýma nohama vklouzl do studených a mrazem ztuhlých bot. Jen ve spodkách se dostrachal ke kamnům, vyhrábl včerejší popel na plechový plát, nacpal dovnitř chumáč březové kůry a suchého rákosí a zasypal drobnými třískami. Škrtl sirkou a natočil se zády ke kamnům, aby se trochu prohřál. Byl nejvyšší čas nakrmit modráky. Celý včerejší den zuřila bouře a Skrblík si nebyl jist, jestli by už po desátém kroku mimo srub nezabloudil v nápurech ječící vichřice a sněhu.

Oblékl se a otevřel dveře. Dovnitř se vevalila sněhová záplava a zablokovala dveře dokořán. Vnitřek chaty okamžitě promrzl.

Zaklel, popadl lopatu a prodíral se sněhem ven. Byl to prašan a valil se jako rozvodněná říčka.

Teprve po hodině bylo před srubem dostatečně velké, očištěné místo. Nasadil si sněžnice, opřel se o střechu a vyhoupl se na sněhovou pokrývku.

Chvilí mu trvalo, než se zorientoval. Pak se potácivě vydal ke kůlně, v níž visely svazky zmrzlých ryb pro psy a pro modráky.

Zdálo se, že Merlen takhle zapadl několikrát a byl na podobnou věc připraven. Na střeše kůlny se pod stříškou tmavě rýsovala padací dvířka. Skrblík nabral náruč ryb a vyrazil ke kleci. Na okamžik se zarazil, jestli by neměl přidat dvě chobotnice, ale nakonec mávl rukou. Pro jednu to ty mrchy vydrží, a kožich jim nezplesniví přes noc.

Nikdy mu to nepřipadlo tak zvláštní. Jako by ta zvířátka přišla z jiného světa... Chobotnice mají modrou krev, protože se jim kyslík váže na měď. Modráci mají krev modrou zrovna tak... To Merlena tehdy napadlo, přikřivovat je těmi slizkými potvorami, když se jejich kožich začal potahovat bělavou pavučinou plísně...

Ospale došel ke kleci a bezmyšlenkovitě otevřel drátěný poklop. Byl zvyklý, že se modráci krčili u zadní stěny, kde si hloubili důlky a zahrabávali tam výkaly. Teď je neviděl. Mohli být až vzadu, v rohu, zahrabáni do sněhu, který sem navála včerejší vichřice...

Než se vzpamatoval, ucítil prvního. Ostré zoubky mu prokously rukáv kožíšku a roztrhly kůži.

Skrblík se lekl, třásl zvířátkem o hranu klece, ale modrák se nepustil. Uskočil od klece a pokusil se přibouchnout poklop. Už to nestihl.

Blankytně modré pracky, přetažené plovací blánou, se mu zapřely do obličejové dráčky se zasekly nebezpečně blízko očí.

Stačil už jen vykřiknout. Viseli na něm čtyři, a pátý se jen s námahou škrábal ven.

Pochopil, že mu jde o život. Lovci kožešin se tisíckrát stane, že jej kousne jeho vlastní pes, ať už při hře, nebo ve vzteku. Podobnou bolest už ani nevnímá. Tady to bylo něco jiného.

Padl na zem a rukama si chránil krk. Vedle něj dopadla do sněhové peřiny poslední šelmička a plazila se k lesu. V první chvíli jej napadlo, že ji ostatní pokoušeli, zadní nohy měla zbrcené krví a z řitního otvoru viselo cosi, co mohlo být

cípem vypuzené, odumírající střevní tkáň.

Samička, blesko mu hlavou.

Ohnal se po nejdotěrnějším zvířeti a s námahou se postavil. Na sněžnicích to šlo ztěžka a navíc nemohl při boji používat nohy, protože díky sněžnicím stál příliš zeširoka. Kdyby jednou nohou vykopl, na druhé by se neudržel.

Popadl největšího jesetera za ocas a rozehnal se po modrácích. Pomalu vyklízeli bojiště. Mizeli stejným směrem jako samička, která do bitky ani nezasáhla.

Zvědavě se přiblížil ke kleci. Utekli, ale mláďata tam zůstala...

Nedůvěřivě zavrtěl hlavou. Kdyby byla živá, samice by je tam nenechala. Sama ale měla na kahánku... Kolikrát se u zvířat ukázalo, že pud sebezáchovy je silnější než cokoli jiného...

Vyšplhal se na vršek klece a opatrně se spustil dolů. Připadal si jako ve sněhové jámě...

Prohrábl snih kolem jedné stěny a hned nato podél celého obvodu. Nic tam nebylo.

Obrátil se ke středu a sundal velký, vodou ohlazený pařez, tvořící strop modráčích doupěte. Odhodil jej do rohu a odvalil dva největší kameny.

Staré, suché rákosí a zbytky jakési roztrhané kůže byly potřísněny modrou krví, která ještě docela nezaschla. Chytil cíp kůže a zvedl ji.

Nezdržel se výkřiku. Vrazil si prsty do úst a skousl, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Ani se nestačil otočit, a všechno, co za poslední den snědl, vyzvrátil během deseti vteřin na zem.

Mláďe bylo jenom jedno. Neolízané, pokryté krvavými šmouhami modré krve. Do modráka mělo ale daleko.

Holčička byla tuhá na kost a děsivě malá. Jako hračka.

"Do prdele," zaklel Skrblik a zkroutil se novou dávivou křečí...

* * *

"Nelíbíš se jí," ušklíbla se Jelizaveta a mrkla na Merlena. "Moje spoléčnice nesnáší barbary s tmavými vlasy..." Plácla hnědáka své přítelkyně po zadku a počkala, až poodběhne o kus dopředu. "Irma je na blondáky," dodala spiklenecky.

"A ty?" Merlen se snažil, aby ta otázka zněla co nejlhostejněji.

Zasmála se a pohládila ho pohledem. "Já mám ráda kožešiny," prohlásila rozmarně a diplomaticky. "Vůbec nezáleží na tom, jací muži se mi líbí. Kdybych si snad jednou vybrala někoho, koho by můj otec neschválil, ti, kteří mi dnes prokazují úctu, mne s gustem přiváží ke koni a nechají uvláčet k smrti."

"Co si vybereš?" Merlen se naklonil v sedle a pokusil se ji políbit do vlasů.

Trhla uzdou doprava a její tvář vzteky a rozpaky znachověla. "Blahorodí! Budeš mne oslovovat blahorodí jako všichni.

Nejsem kuběna z vašich obchodních stanic!" Ohnala se bičkem po Merlenově ruce a ukázala před sebe. "Už jsme na místě," řekla už zase docela jiným tónem. "Temennaja. Tady jsem se narodila, ještě dřív, než vesnice vymřela."

Merlen se narovnal v sedle a přehlédl plán před sebou: "Ujguři?"

Zavrtěla hlavou. "Kozáci mají od Ujgurů klid. Vymřelo to tady na mor."

Zarazil koně. "Jak je to dlouho?"

Zasmála se: "Nemusíš se bát, statečný zabíječi lišek! Tebe se ta nemoc netýká..."

Mávl rukou, protože si ji netroufl okřiknout. "Jak to vypadalo? Černé boláky? Nebo prašivina?"

"Bílý prášek místo krve," ozval se z druhé strany velitel kozácké hlídky. "Všichni obyvatelé šli na očkování, a do dvou měsíců devadesát procent z nich poručilo svou duši Bohu..."

"To nemohl být mor...", zavrtěl Merlen hlavou a postavil se v sedle. Už bylo vidět propadlé střechy vesnických chalup.

"Byl," odpověděl kozák. "Cínový mor. Takový, kdy se kov mění v bílý prášek. Stejně jako se to stalo s krví těch mrtvých..."

"Nikdo nemá v krvi cín..."

Kozák si beze slova sundal levou rukavici a jemně se rýzl do prstu. Počkal, až se na kůži objeví první kapka, a bez toho, že by se pásl na Merlenově překvapení, si opět rukavici navlékl. "Už je nás málo," dodal. "Nevšíml sis, že má její blahorodí Jelizaveta tak bílý úsměv? Kdo by neměl s takovou barvou krve? To by nedokázal ani bílý pudr z Číny..."

* * *

Po bouři byla obloha šedá a bez mraků.

Zabednil okna i dveře srubu a zapřáhl psy.

Snih se sice bořil, ale Skrblik doufal, že na sněžnicích bude rychlejší než modráci, kteří se budou muset sněhem prodírat daleko obtížněji. Zapráskal bičem a vyrazil po stopě. Vedla k východu.

Volhu překročil třetí den navečer.

Otisky tlapek s plovacími blánami se každou chvílí křížily se stopou vlka, lišky, se sobím stádečkem. Stále však zůstávaly dobře čitelné.

Skrblík byl rozhodnut je sledovat až do konce. Byl si jist, že už přišel záhadě na kloub, a byl by dal ruku do ohně na to, že ví, kde jeho cesta skončí.

Pokud se nemýlil, pak už to bude brzy.

Z úctyhodné dálky minul nejvýhodnější kozácká sela atamana Vašatova a po dvou týdnech dorazil k plotu.

Ocelové pletivo bylo od jeho poslední potulky v těchto končinách strhané zvěří a bouřemi. Ostrnatý drát a zátarasy z železných roxorů, nastavených do dlouhé řady v podobě ondřejských křížů, byly povalené a zaváté sněhem.

Stopy mřily skrz plot. Přitažením uzdového řemene přinutil vůdce smečky opustit stopu a sáně vyrazily podél plotu na

sever. Už s jistotou věděl, kam modráci míří, a nechtěl přijít ze stejného směru...

Nadcházet patnáctý večer od chvíle, kdy se vydal na cestu. Na sinavě světlé obloze kmitaly záblesky zanikajících létavic.

Za táhlým pahorkem vystupoval k nebi slabounký proužek dýmu. Skrblík zastavil a seskočil ze saní. Příkrčil se a v podřepu se začal blížit k vrcholku.

Těsně pod hřebenem zůstal stát, splácal sních před sebou a vyhlédl vytvořenou mezerou v závěji.

V troskách vesnice přímo před ním hořel uprostřed návsi oheň a kolem přešlapovala pětice kozáků. Kousek stranou zahlédl ještě jednoho, dvě dívky v kozáckých vysokých beranicích a Merlena.

Sesunul se po sněhu dolů a zamířil se spřežením k malému smrkovému hájku na obzoru. Rozhodl se počkat do tmy a potom se vrátit. Nevěřil, že by Merlen o svou společnost nějak stál...

* * *

Merlen vrazil hlavě mezi potrané pletivo a odsunul je stranou. Pozorně se rozhlédl na obě strany a protáhl se pod prověšeným osnatým drátem.

Bylo jasněji než včera. V průzračném, mrazivém vzduchu se v dálce rýsovala proti nebi zděná strážnice.

Po zádech mu přeběhl mráz. Zaslechl za sebou cvaknutí závěrů zbraní, a i když věděl, že budou střílet úmyslně mimo, necítil se dobře.

Před očima mu vytanula rozbitá Skrblíkova tvář, jakou měl těsně před tím, než mu svázali ruce, druhý konec lana utáhli kolem sedla a pobídlí koně do trysku.

Ještě dřív, než mu kameny povolžské stepi, ukryté pod sněhovou přikrývkou, sedřely kůži z těla, stačil říct Merlenovi jediné slovo.

"Bendov!"

Merlen by byl přísahal, že i teď mu to jméno někdo pošeptal do ucha. Jako by se Skrblíkův duch vznášel někde blízko...

Hned tu myšlenku zahnal. Takoví jako on jdou přímou cestou do pekla.

Nerozhodně se otočil.

"No tak!" ozval se pánovitý hlas Jelizavety. "Chceš skončit jako ten blázen v noci? Opřít ostří nože o krk atamanovy dcery se nevyplácí, a už vůbec ne chtít za její život ten tvůj! Jako by měly stejnou cenu!"

Irina vyprskla smíchy a pohodila svým špinavě blondatým culíkem. Kozácký velitel popojel a zastavil koně až těsně před drátěnou překážkou.

"Cena za tvůj život je vakcína, jejíž obsah vrátí bělokrovějcům, bělokrym, zpátky jejich přirozenost. Zůstali už jen tři.

Atamanova dcera, její společnice a já. Očkování, s nímž tehdy přišel akademik Bendov do vesnice, člověka docela proměnilo. Někteří se neadaptovali a někteří zemřeli na mor." Kozák vyňal z brašny dalekohled a přehlédl pláň za plotem. Po několika vteřinách jej zase schoval a obrátil se zpátky na Merlena: "Jestliže se cín podchladí, začne se proměňovat v bílý prášek, a to se tehdy stalo. Pak už se stačí nakazit jen dotykem... V noci po očkování zmrzl kousek od své chalupy jeden ochmelka. Ti, kteří jej pohřbívali, se nakazili. Děti k mrtvému nesměly, a to nám třem zachránilo život... Bendov má dozajista i preparát, který nám dovolí nesledovat úzkostlivě každý pohyb teploměru a většinu zimy netrávit u kamen..." Merlen se zašklebil. "Tak co tedy děláte tady, v té zimě?" "Vakcíny se zmocníš, to nebude těžké, ale už bys s ní nemusel dorazit v pořádku do vesnice... Píchneš nám to do žíly hned tady!" Kozák se na okamžik odmlčel. "Jestli chceš lovit golubčiky, nech to na jindy. Rád ti potom pomohu..." Merlen přikývl na srozuměnou. Věděl svoje.

* * *

Bendov! Athénský císařem dotovaný výzkum. Bylo by možné, aby byli golubčiky, nebo modráci, jak říkával se Skrblíkem, uměle vyšlechtění? Stejně jako dokázal úplně proměnit vesničany v Temennej? Merlen si vždycky spíš myslel, že jsou odněkud shora... Podvědomě zvedl hlavu a zahleděl se k nebi. Bylo čisté a bez mráčku...

Zvedl se ze sněhu a přesprintoval zbývajících pár metrů. Poslední kulka prolétla dost blízko. Merlen zaklíčkoval a skokem padl za nízký domek z nepálených cihel.

Strážnice byla opuštěná a páchla jako latrina. Plná pavučin a mrtvých pavouků. Plná prachu a nápisů na stěnách.

Všechno nasvědčovalo tomu, že tady už dlouho nikdo nebyl, i rozplácené stopy modráků, kterých zahlédl v okolí několik, se tomuto místu z dálky vyhýbaly. Ostraha nejspíš nebrala svoje povinnosti nijak vážně. Sesunul se do dřepu a rozhodl se chvíli počkat. Musel se vydýchat.

Po čtvrthodince zamířil dál do vnitrozemí Bendovovy stanice. Teď už kozáci nestříleli. Chvilími běžel a obracel se dozadu, jako by se bál pronásledování. Pokud ještě funguje ostraha, pak si jej už docela jistě někdo všiml.

Rychle postupoval zasněženou plání a cítil v zádech hlavně kozáckých opakovaček. Hrál divadlo pro obě strany a v duchu počítal kroky, které jej dělily od dávno nepoužívaného železničního náspu. Za ním jej už jeho nepřátelé nebudou moci sledovat.

Už v noci se rozhodl jen projít kolem baráků výzkumné stanice a v okamžiku, kdy se ztratí Jelizavetině suitě z očí, vyrazit k jihu. Obejít Kaspik bude možná trvat až do léta a jen pámbu ví, jak to vypadá v solných pouštích za Sor Kultukem, ale pořád se mu to zdálo mnohem rozumnější, než se vracet.

Přeskočil zamrzlou stružku melioračního systému a vstoupil do pravoúhlých uliček mezi rozlehlými poli slunečních kolektorů. Ležely pod sněhem stejně jako všechno kolem. Mohutné vrtule, zapuštěné v betonových blocích kolem pole, nepracovaly.

Zpoza nízkého pahorku se před ním vynořil komplex budov.

Kopule nad jednou z nich byla roztržena výbuchem a o pár kroků stranou zakrývala sněhová pokrývka rozervaný vrak vyhořelého vrtulníku.

Stanice byla mrtvá.

V podřepu přeběhl k vraku a nakoukl dovnitř. Ještě pořád to tam páchlo spáleninou. Přístrojová deska byla zapečená do průhledného štítu pilotovy kabiny. Pak si teprve všiml toho, co zprvu považoval za hromadu trosek, uvolněných ze stropu a spadných dolů. Vypadalo to, že plastová sedačka, roztavena žárem, obtekla tělo pilota ještě dřív, než docela zemřel. Merlen zavrtěl hlavou. Spíš se pilot do sedačky posadil dřív, než znovu ztuhla... Ohořelé mrtvole ale do velikosti dospělého člověka hodně chybělo...

Utrhl pár holých stébel štěpní trávy vykukující ze sněhu a oškrabal námrazky na pilotově tváři.

Jen couvl a odplivl si. Byl to modrák, největší, jakého dosud spatřil. Na temeni se příroda docela nerozhodla, jestli mu má dát kožich nebo nechat vlasy, čumák měl modráčí s lidskýma očima, vytřeštěnýma hrůzou z okamžiku, kdy jej sedačka připoutala k sobě. Mezi prsty, až po klouby na hřbetě rukou zabořenými do roztavené přístrojové desky, plandaly zbytky namodralé kůže plovacích blan.

Co to, proboha, řval Skrblik, než ho uvláčil Irinin hnědák? "Rodí to děti!" Merlen měl v té chvíli dojem, že blekotá strachy. Teď začínal věřit, že na tom něco bude...

To před ním byla nedokončená proměna.

* * *

Měl tisíc chutí vykopnout dveře, ale nakonec si to rozmyslel a jen je co nejtíšeji otevřel. Technická hala stanice budila dojem, jako by ji teprve před chvílí někdo opustil.

Lovec vstoupil dolů a ztuhl. Ucítit zatnutí v šíji, jako když se po krku rozlézájí mravenci. Znal ten pocit, nikdy ho nezmýlil. Někdo jej sledoval. Odněkud shora...

Byl by s tím tady seknul a co nejrychleji zmizel, kdyby si mohl být jist, že jej kozáci nebudou pronásledovat. Když se do večera nevrátí a neozve se ani střelba, ty dvě žáby určitě někoho pošlou. Zvěd okamžitě zjistí, že za situace, jaká na stanici podle všeho vládne, si mohou pro vakcínu dojít sami. Hned potom půjdou po něm... V plánech, jež se táhnou na tisíce verst do všech stran, jim neuteče, ani kdyby našel sněžný skútr. Po dvou, třech dnech by jej tak jako tak musel nechat na místě a pokračovat dál pěšky...

Nenápadně zvedl oči a obhlédl ochoz, lemující celou halu ve výšce čtyř metrů. Nic se nepohnulo. Zatajil dech a zaposlouchal se.

Někdo tu byl s ním. Slyšel jeho dech, nebo spíš funění. Zrychlovalo se, jako by ten tvor byl čím dál vzrušenější... Bylo hlasitější a hlasitější. Merlen se mimovolně usmál, ale vzápětí si uvědomil, že to ani zdaleka nemusí být to, co jej napadlo první.

Odrazil se ve stejném okamžiku, kdy se vzdychání proměnilo v řev. Zapotácel se, jak mu při odrazu podklouzla noha, padl na bok a odkutálel se stranou.

Podlaha zaduněla a shora dopadl před Merlena tvor, připomínající mrtvolu ve vrtulníku. Vycenil zuby, zamáchal rukama před sebou a postavil se na zadní. Neútočil, měl svých starostí dost. Právě procházel metamorfózou. Jako špatně nalepené tapety z něj visely cáry lidské kůže a modře žilkované tepny se síťovinou cév a žilek.

Železo v jeho těle ustupovalo mědi.

Merlen se bleskově posadil a překontroloval, jestli má odjištěnou zbraň.

Nezdálo se ale, že by tvor, jemuž se už nedalo říct člověk, chtěl útočit. Jeho oči křičely hrůzou z toho, co se s ním děje. Prosily.

Merlen sklonil hlavu a pro jistotu se ohlédl. Uklidněně se podíval opět na to před sebou. Jako muž to muselo být dost vysokého vzrůstu. Rozčepýřené vlasy trčely vzhůru jako ruce, když se člověk vzdává cizí síle. Così proměňovalo jeho tělo k obrazu svému. Na pažích, na stehnech a břichu se objevovaly kapky vody a hrudky tuku a přebytké svaloviny. V jednu chvíli se po celém těle vykrystalizovala tenounká vápenná slupička jako přbytek z přetvořených a zmenšených kostí a hned se rozpouštěla mezi vypuzenými kyselými zbytky žaludeční svaloviny.

Merlen si tiše odkašlal. "Můžeš mluvit?"

Tvor jen přikývl. "Yúúranekkk," protáhl sípavě a rozhodil rukama. Cévní síťovina na pažích už držela jen na chuchvalcích sražené krve. Nyní se uvolnila a pleskla na podlahu. Tvor ukázal na sebe. "Yúú..."

Lovec mávl rukou a zarazil ho. "Jsou tu ještě lidi?"

Na olýsalé kůži nešťastníka vyrašil jemný kartáček kožišku a poslední exkrementy, vypuzené nově vytvořenou biologickou soustavou, odpadly k zemi jako beztvář, prohníla jablka.

Merlen o krok ustoupil. S dávkou cynismu zadoufal, že to není nakažlivé, a nechal ho samotného.

Musel dál. Nahoře, v nejvyšším podlaží nad technickou halou, musel být ústřední velín, z něhož se řídila střelba obranných center. Pár výstřelů na Temennaju by mělo kozáky přesvědčit, že bude nejrozumnější na něj zapomenout.

Až se oťepou a dorazí sem sami, bude už hodně daleko...

Přešel halu a pochybovačně zmáčkl tlačítko výtahu. Kdesi nahoře sebou zacukala kabina, ale nesjela ani o metr. Protáhl se mezi dvěma pásovými traktory a zamířil k nouzovému schodišti. Kdysi pracoval na podobné stanici jako lovec, dodavatel masa. Vnitřní plány výzkumných stanic řeckého císařství byly všechny nachlup shodné.

Připravil si zbraň a otíraje se zády o stěnu, začal vystupovat po schodech vzhůru.

Modrák, kterého potkal v hale, sice neměl ani pomyšlení na útok, ale zcela jistě tu nebyl sám.

Všechno, co už věděl, a co včera slyšel od kozáckého velitele, se začínalo spojovat. Modráci metamorfovali z lidí, pak...

V duchu spočítal, kolik jich zabil a stáhl.

Mezi nohama se mu propletlo malé, blankytně modré zvířátko a s pištěním zmizelo mezi haldou papíru z povalených polic.

Merlen vyběhl do prvního podlaží a bleskově proběhl kolem otevřených dveří, vedoucích na ochoz.

Bylo mu jasné, že za vším, co se tu děje, musí být muž, kterého kdysi zahlédl ve zprávách, jak dostává nějakou cenu za mikrobiologii. Byl příliš velká kapacita, než aby nechal na své stanici řešit podobnou velkou věc někoho jiného...

Možná už ani není. Třeba je to ten, kterého potkal v hale, nebo ta opálená mrtvola ve vrtulníku...

Zarazil se. To, co se tady dělo, nemohlo trvat dlouho. Císařské letectvo kontroluje základny každý měsíc. Přitom on chytil první modráky už před rokem...

Labyrintem chodeb se rozlehl vyděšený ženský křik...

Merlen zaváhal, a pak, jako by potřeboval přesvědčit sám sebe, zavrtěl hlavou. To nebyla hra, která se ho týkala.

Jenom vystřelil, a...

Koutkem oka za sebou zaregistroval pohyb. Bez uvažování přehmátl a popadl zbraň za hlavěň. Zapřel se o stěnu a ještě dřív, než se vůbec stačil ohlédnout, vyrazil pažbou dozadu. Hned nato padl k zemi a po čtyřech vyběhl o několik stupňů výš.

Teprve na odpočívadle mezi podlažími se zastavil a otočil se.

Žena v bílém plášti, nepředstavitelně zašpiněném červenými a modrými cákanci krve, se bezhlesně sesula k zemi. Za ní se z chodby vynořil chumel modráčích tělíček, ženoucích se v jejích stopách...

Merlen couvl na další schod a od boku vypálil.

Modré kapky se rozstříkly po stěnách.

* * *

Trvalo dost dlouho, než ji přivedl k životu. Vyjukaně se rozhlížela a neustále si rukou přičesávala nepoddajné rezavé vlasy.

Merlen ji popadl v podpaždí a odtáhl až na odpočívadlo schodiště.

Popleskal ji po tváři a ani nečekal, až otevře oči. Stačilo mu, že vzdychla. "To jsou všechno lidi?"

Přikývla. "Už jsem se spojila s akademií v Athénách. Brzo to skončí..."

"Chci nahoru..."

Zavrtěla hlavou. "Ke zbraním? Ani náhodou, ty potvory tam mají doupata. Z židlí a zbytků jídla, z disket a papírů.

Všechno je v trapu..."

"Kdeje Bendov?"

Snažila se vypadat drsně, ale teď jí zacukala brada. "Možná je to zrovna on," kývla k modrákovi, jehož Merlen před chvílí zastřelil. "Proměnil se jako ostatní. Bakterie, které měnily organismus, zmutovaly, a staly se přenosnými i kousnutím. Stalo se to teprve před čtyřmi dny, ale úplně to stačí, ne?"

"Moc si zahrával..."

"Ale houby," utrhla se vztekle. "Chtěl mi prostě udělat radost..." Vzlykla a utřela si slzu. "Vždycky říkal, že mám vlasy jako měď, a aby mi nebylo v té pustině tady smutno, stvořil pro mne měděný hračky, jak jim říkal..." Pokrčila rameny.

"Nevyšlo to..." Stále sebou nervózně cukala a čekala, kde se vynoří modráci tlamička...

Merlen zaslechl škrábnutí dráčku o hranu schodu. Zvedl oči a...

Vrhli se na ně jako vlčí smečka. Plovací blány ho přibily k zemi a zuby se mu zakously do kožichu. Stačil dvakrát vystřelit, ale na uvolněné místo okamžitě padl další. Koutkem oka zahlédl Bendovovu ženu, jak se se dvěma zvířátky, zakousnutými v pažích, zvedá a utíká pryč.

Přetáhl si kožíšek přes hlavu a zkroutil se do klubička.

Chránil si obličej a ruce. Boty a oděv nemohly prokousnout. Alespoň napoprvé ne. Všude létaly žmolky chlupů z kožisku a cupanina z prošíváných kalhot.

Vykřikl. Ještě jednou. Cítil, že se blíží konec. Pod tíhou těl, která si navzájem víc překázela, než pomáhala, nahnatal zbraň a ztěžka ji otočil k sobě. Natáhl se, aby dosáhl ke spoušti a zapřel bradu do hlavě.

Železný polibek, blesklo mu hlavou...

Vystřel se v šachtě schodiště roztrástil do tisíce ozvěn. Merlen zavřel oči a čekal na umírání. Další salva smetla chumel těl nad ním.

Nechápavě se zahleděl na bílý strop, ozdobený modrými hvězdičkami krve.

Pomalu mu docházelo, že nevystřelil. Pozvedl se na loktech. Už tu zbyli jenom mrtví.

"Řekla bych, že po takové kožešině nebažím," ozval se rozmarný Jelizavetin hlas.

Merlen se posadil a poprvé v životě byl rád, že vidí kozáky zblízka.

"Hni sebou, lovče," ozval se kozáký velitel a pistolí dorazil jednoho ze zraněných. "V atamanově sele zachytili vysílání pro císařské letectvo. O tom, co se tu stalo, už ví celý svět. Zpráva končila žádostí o bombardování."

"Proč?" Merlen se zvedl na koleno a konečně se postavil.

Kozák se ušklíbl. "Nevidíš to tu? Jako nepovedený bohatýr dopustíš, aby tě zachraňovala dívka, a teď jsi ještě slepý?"

"Proč jste sem přišli?" zeptal se znovu.

"Otec se bez prodlení spojil s císařem a nabídl pomoc. Má co Bendovovi vracet. Jeho pokusy s výměnou železa v krvi za jiný kov stály mou matku život a mne skoro taky."

"Císař Michal přijal?"

Jelizaveta přikývla. "Prý dokonce nabídl otci, abychom to byli právě my, s cínem v krvi, kteří odsud vyzvednou

dokumentaci. Bombardéry ani nebudou přistávat... Můžeme najít vakcínu a nikdo nám v tom nezabrání..."

Merlen přimhouřil oči. "Možná jsem špatný bohatýr, ale zato mám mozek. Bendov přece dělal experimenty pro císaře. I to, co provedl s vámi, udělal proto, že dostal úkol. Z modráků je teď celosvětový skandál. Kdyby se zjistilo, že se podobné věci dělaly už předtím..." Víc říkat nemusel.

"Posel od otce vzkazoval i hodinu, kdy máme vejít do objektu stanice..." Jelizaveta se zajíkla a vrhla se ke schodům. Nikdo ji nezadržel. Všichni prchali dolů.

Irina přiskočila polomrtvého modráka, ve vzduchu ucítila, jak se jí zasekl zuby nad kotník a zřítěla se na něj. Narazila hlavou o schod a rychle zavřela oči. Doufala, že omdlí, ale nepovedlo se jí to.

Vyběhli před budovu a uslyšeli to. Od západu hřměly letadlové motory. Desítka dvojplošníků se vynořila za nízkým hřebenem pahorků ještě daleko za Temennoj.

Nebyli schopni pohybu. Stáli a hleděli vstříc monotónnímu rachotu vrtulí a bzukotu drátěných výztuh.

Krajní řada slunečních kolektorů se vznesla do povětří a teprve potom k lidem dolehl výbuch.

"K zemi!"

"Nesmíme si lehat na sníh. Cín zkréhne a..." Jelizavetin hlas se třásl strachy a zoufalstvím. "A už se to nikdy nezmění..."

Merlen padl do závěje, rukou podrazil dívce nohy a stáhl ji na sebe.

"Vypadá to nemravně, ale ode mne určitě neprochladneš..."

Někde hrozně blízko vybuchla bomba a ohlušila je.

Sevřel dívčí tělo v náručí. "Jestli to přežijeme, tak tě vezmu do teplých krajů..."

"Co?"

Výbuch srazil střechu technické haly a odhodil ji stranou.

"Že tě vezmu na jih!"

Přetočila se na něm jako ještěrka. Chtěla mu vidět do očí. "Je tam teplo?"

Přikývl: "Pořád. Třeba do Kastilie. Musíš si tam koupit slamák, aby ti sluníčko nevypálilo mozek..."

Přikývla a rozesmála se jako dítě. "Stejně tě něco trápí..."

Merlen se musel zasmát. Všude kolem vybuchovaly tříštivé pumy. Koho by to netrápilo.

Bombardéry se nad nimi s burácením přehnaly a zmizely na východě. Nastalo ticho, jako by útok skončil.

Čekal, že přiletí znovu, ale nechtěl jí to říkat.

"Tak co tě trápí?"

Pokrčil rameny, jak to jen vleže šlo. "Kurs modráčích kůže půjde zatraceně rychle dolů, a já mám ve srubu ještě čtyři na prodej."